

MIKLAVŽ

PISMO SVETEMU MIKLAVŽU

(Nastopajo: deklica in deček)

(Deček in deklica sedita pri mizi in pišeta.)

DEKLICA *(glada nekaj časa v dečkovo pismo, zmaje z glavo in reče):* Saj to ni dobro!

DEČEK: Kaj ni dobro?

DEKLICA: Preveč grdo si napisal. Kar poglej. Takih čačk Miklavž še prebral ne bo.

DEČEK: Saj je vendar lepo napisano.

DEKLICA *(mu kaže svoje pismo):* Poglej, vsaj takole lepo je treba napisati.

DEČEK: Saj tudi tvoje ni tako lepo.

DEKLICA: O, seveda! Učiteljica me je pohvalila, da imam v celem razredu najlepšo pisavo, da boš vedel.

DEČEK: Potem pa vaš razred najbrž ni med prvimi v lepopisu. Sicer pa ti lahko lepše pišeš kot jaz, saj si že v osmem razredu, jaz pa šele v četrtem.

DEKLICA: Jaz sem že v četrtem lepo pisala.

DEČEK: Kaj se tako hvališ, raje mi pokaži, kaj si napisala sv. Miklavžu.

DEKLICA: Prav, kar poslušaj. Ti bom jaz prebrala, ker sam še ne znaš tako gladko brati.

DEČEK: Znam, samo ne tvoje lepe pisave. Kar beri.

DEKLICA: Dragi sveti Miklavž! Gotovo se me še spominjaš od lanskega leta, ko si mi prinesel sanke. Bila sem jih zelo vesela. Ker smo se pri verouku učili, da moramo tvojo radodarnost tudi posnemati, sem jih posodila še drugim ...

DEČEK: Tukaj bi lahko napisala, da si jih zelo nerada posodila.

DEKLICA: Kaj ti veš, ali sem jih rada ali nerada?

DEČEK: Saj sem jih moral vedno na skrivaj vzeti, če sem se hotel sankati, zvečer si se pa še cmerila in mami tožila.

DEKLICA: Še na Miklavžev večer bi se samo prepiral, rajši poslušaj, da ti preberem do konca. Torej: SANKE SEM POSODILA ŠE DRUGIM. Tudi v šoli se trudim, da nimam slabih ocen. Pri verouku sem dobila že veliko čebelic in angelčkov. Doma večkrat pomagam mami.

DEČEK: Še večkrat pa se izgovarjaš, da nimaš časa.

DEKLICA: Bodi vendar tiho in poslušaj do konca. Ker se trudim, da bi bila dobra, upam, da tudi letos ne boš pozabil name, ko boš kupoval in delil darove. Ker pa nisem več majhna deklica, saj hodim že v osmi razred ...

DEČEK: Otročja si pa še bolj kot jaz, pravi mama.

DEKLICA *(užaljeno):* Prav, če ne boš tiho, pa nič. Ne bom ti več brala, ker si tak. *(Se obrne proč.)*

DEČEK *(skomigne z rameni):* Saj ni treba. Samo daj, da vidim, kaj si Miklavža prosila. *(Vzame njen list in počasi bolj raztrgano bere.)* Ker nisem več majhna in hodim že v osmi razred, mi ni več za igrače in sladkarije. – E, samo važna se dela, bonbone pa ravno tako

rada je kot jaz. – Zato te prosim, da mi letos prineseš HARMONIKO. Rada bi igrala vesele pesmi. Pozdravlja te tvoja hvaležna Tatjana.

DEČEK: Hura, sestra, to si pa čudovito napisala. To bo veselo, ko bomo imeli harmoniko. (*Razpotegne roke, kot bi igral na harmoniko.*) Bom tudi jaz lahko igral na harmoniko?

DEKLICA (*se še nekoliko užaljeno obrne*): Boš, če mi ne boš tako nagajal kot nocoj.

DEČEK: Ne bom.

DEKLICA: Prav, sedaj pa še ti preberi, kaj si napisal.

DEČEK (*vzame v roke papir in začne brati*): Dragi sveti Miklavž! Veš, jaz se zelo rad smučam, zato te lepo prosim, da mi prineseš kolo. Hvaležno te pozdravlja tvoj Pepček.

DEKLICA: To je pa vendar neumno. Ali se boš s kolesom smučal? Če napišeš, da bi se rad smučal, potem bi moral prositi sv. Miklavža, naj ti prinese smuči ne pa kolo.

DEČEK: Kaj pa vreščiš, raje se potrudi, da boš razumela. Poglej! Jaz sem Miklavžu povedal, da bi se rad smučal, kar je tudi res. Prosil pa sem sv. Miklavža za kolo. Miklavž mi bo lepo prinesel kolo, ker sem ga prosil, če mu bo pa slučajno ostalo še kaj denarja, mi bo pa morda kupil še smuči, ker sedaj ve, da bi se jaz rad tudi smučal. Ali sedaj razumeš.?

DEKLICA: Še za kolo in harmoniko ne bo dovolj denarja, saj veš, da vsi otroci pišejo pisma sv. Miklavžu.

DEČEK: Miklavž ima mnogo darov in denarja, sicer sem pa smuči samo mimogrede omenil.

DEKLICA: Zakaj si pa tako kratko napisal? Povedati bi moral, da si priden in rad pomagaš.

DEČEK: Saj Miklavž to že ve. Gospod je rekel pri verouku, da Miklavž vse ve, torej mu tega ni treba pisati. Gospod je tudi rekel, da morajo biti pisma kratka, ker dobi Miklavž veliko pisem in nima časa brati dolgih pisem.

DEKLICA: No, prav. Sedaj pa pismi zapečativa in jih dajva lepo na okno. Ponoči pridejo angelci in jih bodo odnesli v nebesa sv. Miklavžu.

DEČEK: Kje imaš pa znamke? V šoli smo se učili, da mora imeti vsako pismo znamko, drugače ne gre naprej.

DEKLICA: Saj pisem ne bova poslala po pošti. Angelci bodo kar sami vzeli pisma brez znamk.

DEČEK: To je pa še boljše.

DEKLICA (*vzame pisma in jih položi na okno*): Tako, zdaj pa spat. Otroci ne smejo videti, kdaj pridejo angeli.

DEČEK: Skrivnost. Jaz bom pa izpod odeje gledal, pa jih bom videl.

DEKLICA: Bog obvari. Nazadnje še najinih pisem ne bodo hoteli vzeti.

DEČEK: Saj me ne bodo videli.

DEKLICA: Bodo, bodo! Oni vse vidijo. Le glej, da boš kmalu zaspal.

DEČEK: Pa bom, če že moram. (*Odideta z odra.*)